

Ὁ χορός τῆς Κορίνθου

ἥτις ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ θεῖον πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ὑστέρησε εἰς τὴν εὐγενῇ προσπάθειαν ὅπως ἀναζήσωσιν οἱ ἀρχαῖοι χοροί. Ἡ Ναυσικὰ Τζανέτου, ἐκ Κερκύρας καταγομένη, ἥτις προσέλκυσε εἰς τὸ «Πανελλήνιον» εἰλικρινεῖς θαυμαστάς, συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς Ἀμερικανίδος Τερψιχόρης. Τῆς Ναυσικᾶς προηγέθη ἡδη ἡ ἐκτίμησις τῶν Εὐρωπαίων. Ἐπὶ ἔτη ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἰσπανίᾳ χορεύουσα, ἐθεωρήθη ὡς καλλιτέχνης μεγάλης ἀξίας. Ἀλλ' ἡ μετριοφροσύνη αὐτῆς δὲν ἐκολακεύθη καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐμφανισεῶν τῆς δὲν ἐπαυσε μελετῶσα.

Τὰ χαρακτηρίζοντα αὐτὴν πλεονεκτήματα εἶνε ἀβίαστος εὐκίνησις, ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς, μουσικὴ κίνησις ἀρμονικῶς ἐκφράζουσα τὸ νόημα τοῦ θέματος.

Ἐχει πλήρη τὴν διαίσθησιν τοῦ ρυθμοῦ, κάθε βηματισμὸς ἀρμονίζεται πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ συνόλου, οὕτω δὲ ὁ θεατὴς εὐχερῶς μυνεῖται εἰς τὴν σκέψιν. Οἱ πόδες ἵπτανται καὶ τὸ σῶμα τὸ εὐλύγιστον λαμβάνει πλαστικὰ σχήματα. Ὁ χορὸς δι' οὗ ἐνεφανίσθη, συμβολίζων τὸν μῦθον τοῦ Πάριδος τοῦ τοξεύσαντος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις λαμβάνει ζωὴν ἀπὸ τὸν ποιμενικὸν αὐλὸν τοῦ ἐφῆβου διὰ τὰ πέση ἐρωτευμένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, ἐξετελέσθη μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, παρὰ τὴν ἔλλειπιν πλήρους ὀρχήστρας καὶ τῶν ἀπαιτουμένων φώτων, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τοὺς μουσικοὺς τόνους καὶ μὲ χάριν ἐλκυστικὴν.

Τὴν δ. Ναυσικᾶν συνοδεύει ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τῆς Σοφία, ἥτις τὴν βοηθεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χορῶν καὶ ἥτις διεκρίθη ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὴν μιμητὴν δεξιότητά της.

ΝΑΤΣΙΚΑ

ἀρχαῖος ἑλληνικὸς χορὸς εἶνε ἡ καλλιτεχνικωτέρα ἐκδήλωσις τῆς προγονικῆς ψυχῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τὸ ὁποῖον ἐξ ἐφόδου κατέλαβον αἱ ἐπιθεωρήσεις, αἱ ὁπερέτται καὶ αἱ φάρσαι μὲ τὴν πλημμύραν τῶν ἀμφιβόλου καλαισθησίας καλαμποურიῶν καὶ τὰ ἔπειρα ἀλλὰ καὶ ἀνάπηρα τραγουδάκια, μᾶς ἔδωσε καὶ μερικὸν παλμὸν ἀληθινῆς τέχνης διὰ τῆς ἀναπαράστασός ἀρχαίου χοροῦ.

Ἀπ' οὗτου ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ διάσημος ἡδη καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην Δοῦγκαν, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι εἶνε ἡ πρώτη ἥτις ἀνέωξε τοὺς ὀρίζοντας τῆς αἰσθητικῆς τοῦ χοροῦ, ἐδόθη μία ὥθησις εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων χορῶν, οἵτινες ἀποτελοῦν μίαν ἐκδήλωσιν, ἀρκετὰ παραστατικὴν, τοῦ Ὁραίου ὡς ἀντελαμβάνοντο αὐτὸ οἱ ὑπέρροχοι πρόγονοι. Ἐνας χορὸς ἀρχαῖος τῆς Δοῦγκαν εἶνε ἐν ποίημα, μία σκηνὴ ἀρχαίας τραγωδίας, ἐν ἀνάγλυφον.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀρχαίου χοροῦ, προαπαιτεῖ μακρὰν μελέτην κριτικὴν, ἣν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἡ σπουδὴ τῶν σωζομένων ἀγγείων καὶ ἀναγλύφων, τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἡ στάσις καὶ ἡ πλαστικὴ τοῦ σώματος ἐξεικόνισις παραμένουν ἀπαραμίλλοι. Ἀλλὰ καὶ ὅλον τοῦ βίου τῆς ἀρχαιότητος ἡ γνῶσις εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀληθινὴν ἀναπαράστασιν τῆς ὀρχήσεως

Ὁ χορὸς τοῦ Πάριδος